

[Rager.]

stemning, have forelagt dem for de kompetente Organisationer, der derefter skal have haft Lejlighed til at udtale sig om tekniske og formelle Mangler, de maatte finde. I Fjor diskuteredes Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven var opfyldt paa dette Punkt. Vi fik det ikke klaret her i Folketinget, men i Landstinget konstaterede Statsministeren, at det var gjort — Udtalelsen findes i Landstingstidende for i Fjor Sp. 942. Jeg gaar ud fra, at dette selvfølgelig ogsaa er sket i Aar, og hvis der er tekniske eller formelle Mangler, maa det skyldes den paagældende Organisations Mangel paa Evne til i Tide at finde disse Mangler og gøre Forligsmanden opmærksom paa dem. Jeg kan imidlertid ikke tro, at disse Evner skulde være saa smaa, og jeg maa derfor gaa ud fra, at Forslaget ikke er behæftet med formelle eller tekniske Mangler.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtalte, at naar Regeringspartierne stemte for dette Forslag, saa vidste de ikke, hvad de stemte om. Nej, hvis man tænker paa de enkelte Detail-Satser i Forslaget, saa ved Regeringspartierne det ikke. Det ved vi sjælden her i Rigsdagen; naar vi stemmer om Forslag med et stort sagligt Indhold, da kender vi ikke og kan ikke kende det, som i Sagen kyndige Folk har udarbejdet. Men naar vi stemmer om dette Forslag, saa ved vi dog, at det ligger inden for de Grænser, man ved Forhandlinger er naaet til, og at $\frac{2}{3}$ af de afgivne Arbejderstemmer og 40 pCt. af de afgivne Arbejdsgiverstemmer har kunnet acceptere det. Vi ved desforuden, at det er udformet af Statens Forligsmand, og dermed har vi den saglige Garanti, som er nødvendig, men samtidig ogsaa maa være tilstrækkelig. Det kan ikke være vor Opgave at skulle gaa ind i en Detail-Undersøgelse af de enkelte Satser.

Men lærer vi af Situationen fra i Fjor, ser vi tilbage til 1936, finder vi Anledning til at sige, at den Lov, der den Gang oprindeligt fremsattes af Regeringen, var den rigtige, og saa meget des mere Grund er der til at følge den samme Vej i Aar. For det maa vi jo ikke glemme, at siden i Fjor er der sket den Ændring i Situationen, at de nye Forhandlingsregler har været anvendt og har ført til en langt mere dybtgående Forhandling mellem de to stridende Parter inden for de forskellige Fag. Situationen peger altsaa i Aar endnu mere i Retning af at ophøje Forligsmandens Forslag til Lov.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen var

inde paa Spørgsmaalet om tvungen Voldgift i al Almindelighed. Jeg er bange for, at det ærede Medlem og vi ikke rigtig er i Stand til at komme paa Talefod her, thi for det ærede Medlem var det afgørende dette, at Forligsmanden ikke kom med i Voldgiftsretten, og for os har det altid været i samme Grad afgørende, at Forligsinstitutionen blev repræsenteret i Voldgiftsretten. Jeg henviser til Betænkningen fra Arbejdskommissionen af 1925, hvor vort Forslags § 11 udtrykkeligt forudsætter, at en af Forligsmændene, udpeget af disse, bliver Medlem af Voldgiftsretten.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Forhøjelse af Prisniveauet, som denne Lovs Vedtagelse vil være med til at frembringe, og pegede ligesom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i denne Forbindelse paa den Stilling, som Landbruget økonomisk indtager i Øjeblikket. Jeg vil gerne først sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at jeg ikke forstaar, hvorledes det ærede Medlem kan udslynge Bebrejdelser over de store Udbytter, samtidig med at det ærede Medlems Parti stiller sig meget køligt over for Forslaget til en Lov om Kontrol med Prisaftaler. Jeg forstaar heller ikke, hvorledes det ærede Parti gennem sin Ordfører kan vende sig mod Indførelse af den Beskatning af større Indtægter og Merindkomster, som Regeringen har foreslaaet for at dække Udgifterne til en Række af de Hjelpeforanstaltninger, der under Krisen har været nødvendige, naar det ærede Medlem i Dag udtaler sig, som sket er. Jeg vil gerne her sige, at stod der blot et enigt Landbrug, som mødte frem — ja, saa var Sagen sikkert meget let, men saa længe dette mangler, er Sagen jo saa langt vanskeligere, og særlig saa længe det synes, som om Tendensen gaar i Retning af ikke at tage det nødvendige Hensyn til netop den Del af Landbruget, som har den største Beskæftigelsesevne pr. Hektar Jord. Jeg gør opmærksom paa, at der i vort Parti altid har været Lydhørhed for alle de berettigede Krav, der er kommet frem fra den Side, og jeg kan tilsige vort Partis stadige Interesse for og Støtte til Landbrugs-spørgsmaalenes Løsning. Men jeg tror ogsaa, det vil tjene det Landbrug, hvis hele Stilling i Øjeblikket i hvert Fald i saa høj Grad er afhængig af vore Afsætninger udad, og som i særlig Grad for Tiden er afhængig af Afsætningen til Tyskland, der er bestemt af Importbetalingerne i enhver foregående Periode —, at det vil tjene Landbruget bedst, at denne Konflikt skaffes ud af Ver-